

Ч. 2. No. 2. Ціна 15 ц. Нью-Йорк, 15. січня 1951. — New York, January 15, 1951. Price 15 c. Рік II. Vol. II.

ОЗЕРОСННЯ НІМЕЧЧИНІ...

Фріц: Не можу взяти криса, бо обидві руки зайняті...

Fritz: "How can I take the gun when both my hands are holding 'Care' packages?"

— Христос Радяться, пане Гула!

— Славте, славте.
— Ну, то з Новим Роком і Святим Йорданом віную вам щастя та й здоров'я, бо з грішми ви самі собі порадите...

— Дякую, дякую. Здоров'я, як то кажуць, і хворому не зашкодить.
— А де ж ви пропадали через ці морози? Не видно було нас ні в церкві, ні під церквою?
— Та в хаті сидів.
— Мали сте найс Свята?
— Ой, не пятайте!
— Валімери?
— А, от — руку попарив...
— А ви що — кохали гасити польський „Дом Народів“?
— Та ні, це на фабриці так...
— А я вам не казав, що ви колись заб'єтеся через ці овергайки?
— Пане Репета, я вас дуже прошу: дайте собі спокій з такими жалюзями! Я вже раз зарикався — не балакати з вами, і коли ви далі будете такій апертиї, то я бігме-Боже дотримаю слова!

— Ну, і чого б'м так шарпаєся?..
— Та бо всяка мара йде чоловікові на нерви!.. Навіть через такий „Дом Народів“ я мав нині авантуру!

— Та ну?
— А вже ж! Там, де я роблю, на фабриці, с двох польчиків-кросов'яків з Армії Андерса. А такі вам вредні, що ну, щодня мені штрикають піском в очі. Нині, наприклад, сля ми істі лонч, а вони починають таку балакучку: „Слухай, Франю, вчора я був на забаві в Домі Народів і там мені казали, що з там пожаром щось неясне... Далі с підозріння, що вогонь хтось підложив... „Та хто“ каже Франю, і схова знаву в мій бік... та ж на Секейд Енню, номер 123, мистяться центру саботажистів, які не одну ширту соломі спалляли!“

— Гм, навіщо так далеко шукати, на Секейд Енню? 10-тиї видді ОДВУ с зарад, крости-стріт...
— Не говоріть дурниці, пане Репета, ОДВУ — це поважна організація, що займається Ярмавками і нічого подібного не має в статуті! Самі вони, янтки з Замарстинова, по-

палися і по-п'яному наробили собі клопоту!

— І чого ви до мене кричите? Було сказати це вашим янткам.

— А ви думаєте, що я не казав? Буду йти їх боїтися, що? І не тільки це казала, я пригадав й Вригдкки, Березу, паціфікацію!..
— А вони вам що?
— Ну, вони пригадали мені Голуфка, Перацкого, Волинь, Підгайці, Бережани...
— А ви їм що?
— Я казав їм просто: дуже жалю, що той цілий ваш „Дом“ не

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

згорів до дла! Бо тоді, прийавши, буда б якась справедливості ми не маємо в Нью Йорку Народно-го Дому та й вони не мали б!

— Пане Гула, ви, бачу, типовой русин... Нічого в Тебе, Пане Боже, для себе не бажаво, тільки дай, щоб мойому судови корова здохла!

— Яке знову починасте?
— Окей, окей. Воно, бачите, кожний має свій тробель: ви мали з поляками, я з українцями...

— Ну?
— Та не міг обігнатися від коледжників... Ше, знаєте, минулими роками, було не так, тоді збирали тільки на два босні фонди — „Б“ і „М“, а от, цього року, прибув свіжий коледжник...

— Лебедини?
— Ага
— А ви котрим дали?
— Та дав кожному доллара відчпного.

— Я не дав жадному! Хай виздольот Україну гуртом, а не в розділ!

— То ви не маєте чого збиратися до Краю. Навіть не замовляйте в століаря скринки на телевізю! Ви не с український патріот, сі!

— Добре, хай я не буду патріот, але мені здається, що неодному патріоту варто б з нагоди Йордану, воду освятити!..

— Да-до?.. Ну, то ходіть під церкву.

ІКр

ЗРОБИВ ІМ ВИГОДУ...

В одній з наших установ відбувалися святкові сесидни Під час перерви перешов по залі чоловік із каледоком та перевів „колекту“ на добродійні цілі. По перерві збори продовжувалися а під їх кінець з-поза столу піднявсясь предіданк і завався:

— А тепер, Шансони Панство, дозвольте перевести збірку на добродійні цілі.
— А то ні? — відзивався з залі голося.
— Та ж збіраа вже була!
— Коли? Як? Хто робив? — питив замовлений предіданк.

— А, от, цей молодець, що там сидить! Почав шукати „молодиці“, але по йому слід змасти? Радом із ним пропав і каледонок з „колектою“. Хто не був, коли прийшов і коли відійшов — цього питання не адалося розв'язати.

(Автентичний випадок)

НАНІА АЙКЕТА

Альбом поштових марок, видання Національної Ради, або опрацьований річник „Ліса“ за 1966-тиї рік дамо в нагороду тому, хто надіаде влучно відповісти на такі питання:

Хто від кого відколовся а) балдеріци від лебедича, чи лебедич від балдеріци?
б) Валерій від Май-стрена, чи Май-стрено від Валерія?
в) Укр. Конгресовий Комітет від соціаліста, чи соціаліст від Конгресового Комітету?
г) Мітастів від Божики, чи Божики від Мітастого?

г) Союз Українок Америки від Матірвого Союзу Українок, чи Матірвий Союз від Союзу Українок Америки?

ПІСНЯ ПРО СТАЛІНА

Гей, у Кремлі камяні,
А на цім камені —
Сталін.

Золоті дошкала нині
І цїає дошкала рай,
А жити нове, щасливе —
Від Камчаткы по Дунай.

Посом там ніхто не крутить!
Про одне лиш Бога просять,
Щоб цю пісню обернути,
І щоб було ось як:

Гей, у Кремлі Сталін,
Над Сталіном камяні —
Амінь!!

Леє Микита.

ПО КОЛЯЦІ

Мій сусід Майк Гем (давніше Михайло Соловйник) в політику бавиться не любить. Як до нього чіпляються люди й пропонують пристиати до їхнього об'єднання, Майк понахмурено заявляє:

— Введ, люди добрі, я з заробіткової еміграції і на політику не знаюся. Робити вже й політику, де-що.

Але оце, під час Свят, трапилась подія, що горі ногами перекинула Майкове твердження.

Прийшло „американське“ Різдво і в вісках Майнового „газу“ зашпигались зелені смеречкові вінки та гірлянди. Для колядників, що збирали на потреби УКК, такі видні знаки були незаперечним доказом того, що Майк святкує за новим стилем. Яке ж було їхнє здивування, коли Майк, такий на першій строфі, перервав їх „Нову радість“ — і заляв:

— Сарі, панове, але в мене святя 6-го січня. Сз, я американський, але українець.

— Алеж у вас, от, вінки і яліника, — вибачалися колядники за те, що необережно вразили Майкова народні почування.

— Так, сказав господар, та це тільки з лояльності до американського оточення. Так і „Свобода“ радить робити.

Колядники відійшли з нічми. — Самособою — на наше Різдво вони почували до Майка на перший „штук“. На певне, так би мовити, бо знали, що цей номер вийде. Та тільки вони адринили: „Ой, радуєш землю, Сні Божий...“ — як Майк вискочив з хати і сердито перебив: — Сні Божий уже два тижні, як народився! Гуд-бай!

Колядники, просто, збараніли... — Як же це так? — питають. — Ви ж нам казали, що в вас Свята на 6-го січня і тому ми сьогодні прийшли!

Відповідь була тверда, як Майкова доля:

— Слухайте, боїси: як би то я ходив за колядою, тоді ви могли б сказати, що я п'яний! Але з колядою ходите ви і це вам мусять дати забагато пити, коли таме базікасте. Я ніколи не міг такого казати! У українській, це так, але — американська! Гуд-бай!

— Та що значить це „гуд-бай“? — закричали обурені колядники. — У вас же яліника освіченіа, значить — ви нині сваткуєте!

Майк вибачливо посміхнувся: — А, то тільки з лояльності до народної традиції. Прочитайте про це статтю в „Свободі“ і все зрозумієте.

„ВИЗВОЛЕННЯ“ КОРЕЯ

THE "LIBERATION" OF KOREA

ЗАВЕЛІНКА ЧЕРТА

3-поя „залізної заслонки“ прийшов такий жар.

В столиці Червоної Румунії, Букаресті, стояв чоловік на баларі, в черзі за моривою. Стоїть година, дві, три, і тільки прийшла його черга, як морива не стало.

Розлючений вертається додому і каже жінці:

— Морива тобі я не привів, але прийшов попрацювати з тобою. Я зараз беру свій, захопивши з часів війни резолювер, йду і застрілю Анку Пашкер. — цього Ставіна в сидниці, який завдучемо всім нашій стражданню!

Жінка пробувала агітувати чоловіка, стримати його, але безуспішно. Пинюс. — За дванадцять годин — приходить зморений, ледя жиний.

— Ну?... — дивувалися потім розгублені колядники. — А це каже, що нам не політик... Та це такий дипломат, що його хоч зароз вибирав до Об'єднаних Націй!

Аввакум

— Ну що обив? — питає дружина. — Куди гам — махнуло рукою „загорини“, там від її дрином біляло черга, як за моривою!

ПОРІДКО МІСЦЬ БУТИ...

(Японська казка)

Був один цар, що любив видавати стрілі закони і він думався, що люди надано не підуться царських урядів — не складуть перед ними калюхок. І ще дав закон

„Щоб у державі був порідко, наказую всім громадянам складати калюхок перед моїми урядниками“

Але потім подумав собі, що цей закон завадливий і ще добував

„Забороняється носити калюхок! Заступити їх шапками“

Та й це його, по надумі, не вдоволяло, тому ще додав таку рубрику

„Забороняється носити калюхок і шапки! І валяючі, щоб справу остаточно висвітити, дав ще одну рубрику:

„Забороняється носити голви, щоб не було жуди власті калюхок і шапок“

Тоді люди порубували голви і шапки царю.

ГОРБА СІУККИ

ПІСЛЯ ПРОБНОГО АЛЯРМУ В ДЖЕДЖІ СІТІ

— Газета „Сучасна Україна“ зробила протипанікам УТВР привкут весподіванку, бо в 1-шому числі нікого не для і в нішому не вчепляється. Показується всі явні на дальній цінах.

— З достоянних джерел довідуюся, що капітальний ремонт („пелатування“), що відбувається тепер у доміш ООЧНСУ, не буде мати впливу на зміну ідеології цієї організації.

— Малачич Вечер у Ветовен Гол провісив із поміж успішним для: 1) магистрату, 2) власника галі та бару, 3) для Спортівця і Студентів Шою та до гостей, то вони самі винні, що не мали до творчості, бо чого їх стільки вихажалося?

— ОДУМ заповіли на останній пресконференції нікому відчитати, що із започаткуваної відомий аляркер демократичних багдів, а Колтуноку, доповідати на тему: „Потреба ехидняного гетта“.

— Кажуть, що з нагоди 60-ліття пам'яті Андерса Малачика в Стендан Вандера аншла йому привітальну телеграму та побила того всього, чого Полковник йому балав.

— До Конгресового Комітету настала питання відзначити спеціальною грамотою за корисність в Давидна Свободина, що відзначився скалуті по-українськи думи інтелектуально промову на зборах Метрополітанського Комітету Ліги Молоді.

— У Випинку вийшла нова книжка О. Гай Гомонен і з „Підписки в Діагнозу С“ автобіографічна повість, що представляє борству автора з видавцем за говорар.

— Довідуюся, що паризький кореспондент „прогресивного“ „Громадського Гомону“, тов „Бортошкін, змінив в останньому числі місце свого осідку, бо перепорядився з Бромнеу на Давидтані.

— На нарадах Об'єднаних Націй останніми часами сильно позначилися англійські впливи, бо всі залягали проповідати в густому тумані.

ВІДНАШНІВ ВАТЬКА...

Де сотні прядили вояборача, молодого, 19-літнього охотника Підчас періоду першодня командит батальону, добродушній малюк, відлігав до хлопців, пошому його по раненні і спитав за старою анчиною:

— Ну, що чувати, мій сину?

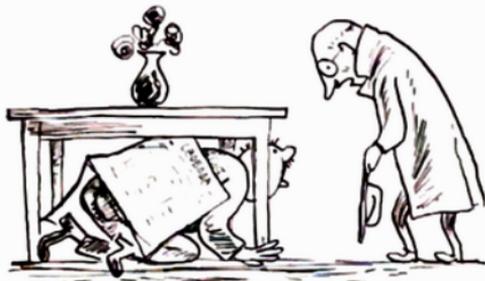
А хлопеч на те.

— А то ти, старий збрешник, з мій батьку! А моя біда малюєся вже двадцять років тебе шукає.

ДО ТОГО ЦЕ ПИРИДЕ

Відомо французька акторка Сімоні Сімоні ще в-заранкі смілі варіанти кінчалася після Сімоні Бернарда, що вона не має „трени“, коли вийде на сцену.

— Нічого, дитино, відповіла Сарі Бернарду, з ханіанною, коли матишся талав, відлі дитинств трену.

— Гей, куме Майк, вийдете з-під стола, вже алярм скінчився!

— Ть я не перед алярмом, а перед жіночою сховався...

“Come, come, come out from beneath the table. The test atom bomb warning is over.”

“You don't understand. It's not because of the atom bomb that I'm here, but because of the fear of my wife!”

ПРО ВЕЛИКОГО СМІХОТВОРЦЯ

„Життя є закоротка, щоб трактувати його серйозно“ — сказав одного разу Бернарду Шою, знаменитий сатирик і мовний драматург. Ця асада ні був вірний все своє довголітнє життя. Безлічно-сердито глузував з усіх і всіх і з себе самого. Останній раз записав собі з сити та людей на смертній похороні, всі підлялись, що з цього випадку із замаяннати ноги черствий алярм скоро „виплиється“ і буде О. К. А тимчасом, наперекір сподіванням, він „вляк“ і помер.

Присяжнього сити, зокрема англійська, що й досі переповнена статтями присяченим пошійному. Приходиться зустрічатися з цікавими і часто суперечливими поглядами так про його творчість, як про якого самого, як письменника, як сатирика і людини С, між іншим, автора, на, навіть твердити, що Шою був пообладаний почуття гумору і в доказ цього наводять такий приклад:

Одного разу Бернарду Шою записався в ширшому товаристві літераторів між фантастичних романах, Улас Шою почав жалитися на свою популярність. „Не можу“, — казав — „появитися на вулиці, чи я траваю, щоб мене зарез не підляла та мене обстріляли чортів! А не знаю ніщо отримав“. — „Проста річ — народити йому Улас, — скажіть собі обголіти вашу рижку бороду звертяться в довгі штани, а тоді вас нікто не підляє“.

Всі сподівались, що Шою зараз відлетиться! Уласом і більше знаменитим малюном, а тимчасом, геміальний сатирик замаявся, почервонів, побуряв щось сердито і „ліл малом“.

— А бачите, — шепнув Улас до вука Свободина, — чи я не казав, що Шою не буде нікто чути гумору?

Вуш час (а він тривав доволі довго), що В. Шою захоплювався комунізмом і більшовизмом і навіть сам себе казав комуністом, цюправа „лішого гадуку“. Дехто твердить, що не його заковелення, то була тільки одна з химер

великого сміхотворця Некав і так, та, на жаль, ця його „химера“ вводи порядку людину збала з пильністю.

Пригадує собі, хоч би, 1931 рік, коли то Шою влібув свою славолюбиву прощу до Москва, акут з маршлом Лотіан і з лордом та лейді Астор, членами Т. за „Клубу фабліанів“. Тільки переступивши велику галерею „раю“ Шою почав з сити-ляма, коли дізнався, що населення СРСР навіється переважно капустою і чорним хлебом „Де геніяльно! Таке харчування треба запровадити в цілому ситі!“ — казав. Не забуваючи, що він був англійський, аніма не із мала і не шив горілиць.

Колі його завели до Музею Революції та показали скульптуру „героів“, — Шою, на превелике задоволення прибічників сити, порядком високують цю фігуру, а мучів замискути.

Не буде дурні, казав, не глюоріфікуйте революції, коли маєте владу в руках, бо, чого доброго, знайдуться такі отаудачі, що зроблять святу революцію та слезуть Сталіна.

Самим Сталіном Шою був очарований. Історичний прилив відбувся на Кремлі, в привітній Молотова. Шою не захопився, потім, снів, щоб описати особисту „культуру“ Сталіном; його гарні малери і велике почуття гумору. С це пристійний гурту писав з гарними технічними оцінками, подібній до сила кардинала, що став вояком“.

Лейді Астор, що була на прибічній разом з Шоюю, так само виявила своє захоплення Соу Союзом; одне із тільки не подобалося дитачі вєла.

— У вашніх дітих, казала вона Сталіну, діти мають вигляд балетчиків: всі в чистеньких суконках, з новими, ні би висторичними забавками. А, тимчасом, діти повинні бути замурані, а їхні цидьки поломані, бо це ознака дитячої активності і життєрадістости. Пиншіть, будь ласка, кілька ваших вичихонів до мене, до Лондону, на курс, а я вам дам ім відповідні інструменти.

Сталіні проробиває задоволення балачкам лейді Астор і, мабуть, дотримав слова: з того часу діти в Совєтському Союзі ко-

ХТО ІХ ПРИНІС?

Притихла комсомолка в „курці“ і питає бабусю —
 — Як вам мисляться, бабусю?
 — Та нічого, слава Богу!
 — Вога немца, бабусю!
 — Оттамлі! А чорт є?
 — І чорта нема...
 — Як, а хто ж нас тоді приніс на нашу Батьку голубу?

ІЩЕ ВПЕРШЕ ТАК...

При вступі до комітету комісія допитує кандидатів.
 — Чи ви раніш брали участь в яких бандях?
 — Ні, не я, тепер, вперше.

НЕМАЄ ЧОГО РІВНЯТИСЯ

Відав тижневик НСМД проходить жидом і читаче твій хвилює
 „Відк. сторони строго забороною!“
 — Ну, каже жидом, як би тут, навіть, було написав: „Гостям раді!“, то я туди не ввійшов!

В мні, на „літмону“ флями

— Добродію, не хроніть так голосно, бо збудить всіх наших сусідів!

дять брудні і не мають жадних цюцюк, ні шкель, ні помоячок.

— До характеристик „єнтолога“ В. Шова задручимо ще уривок з одного його листа до тої ж самої леді Астор Лісц написаний 25 вересня 1939 р. тобто тоді, коли Сталін і Гітлер вже всяким розпорядком розтерали територію Бушної Польщі.

Шова пише так:

„На нашу ганьбу — ми (англії!) зрадили і зруйнували Польщу з чистої голоти. Але Сталін прийшов і з порятунку Півдняччю собі наш рідний череп Польщу, його політ були зкриті хлєбом і докрути нас золотилася вузкі залози? Картина була чудова. Та чи ти тоді подумала про це, що я вже давню знала ще одноосібне господарство означає куджу тежуву, відстаність, бруд і зловолюство“. Сталина змінити та все це колективне господарство і поляк перестав бути дикимом Поляк зберіє свою мову, свої права і свій характер, ні громадянин Союзу Республіки подібного до Зауочених Дермав, тільки ринуче більше шкідливогого. Тому не хуртис і разом з мною підписи трихратній охлок на честь червоного прапора, серві і мовляю...
 Лист мігачить словами:

„Отже — пролетарі всіх країн єднатесь, нехай Гітльового Палу (пронускається) і жидів цюцюк всі підскачуть на 13 мильянів і пенсів за бутялку! Дбай про себе, Дорога Неві, ми тебе кохаємо!“

Розповідають, що одного разу В. Шова був на представленні в церкву Ойгітца, де тоді поспуналися таємничий злочин. Воєвр. По представленні Шова відповів до Воєвра і правдою стівку вою руку Цирковець був зворушений тим местом і ширю дикавав сланим людям!

А сланив людина свалала.
 — Нічого не стасюся, просто — один старий блязюва стівку руки другому. Хто зна, чи великий сикхотворець не свалав тоді великої правди?!

К.

Редакція і Видавництво журналу „Ліс“ складають щирю подяку всім тим видавцям ВП. Читачам, Співробітникам і Прихильникам, що наділяють нас привітаннями та побажаннями успіхів у нашій праці з нагоди Свят Різдва і Нового Року.

★

ЛІТЕРАТУРНІ ДРОВИЖИ

Чи не так амантувати конкурс під гаслом, котрий наш автор має тепер найбільше негодності і критичності, то, безперечно, першу нагороду здобув би Юрій Косак.

В ЛМККовій стосю читав одного разу „Де потрах гает допису Косак?“ Відповідала була: „А до потрах ми не дописує!“

★

В „Українських Вистах“ (Н. Умань) був надрукований малюк Дніс Гусюков, в якому виспалений зростає читаче доповідности і в мінити 4-тий том роману „Дитя чудового малюк“ — без участі „Батьків шаруду“.

Чи не так, мав Дніс? Хіба мав „Дитя“ непершого моводання?!

★

Нас повідомляю, що Василь Варин віддобра з редакції „Свободи“ авралий до друку 1-ий том роману „Рід“, щоб поробити хочеші поправа. Мій писав і цьому ж томи (написаному ще в Німеччині), в одному розділі автор замальовує Америку і пише про американських робітників з худі, а мільйонери товстотуї. Після одностороннього порубання в Нью Йорку, Василь вичиво переробився, що було написав мільйонери з худі, а робітники червоті.

З НОВОГО ПОЕЗИ

Поет Вольга Нікманівський забавляв темі стаття молодими і почав перероблювати дотеперішній устрій вірша. Забув, що такі випутася робили вже давно наші видирні півні, майже шертного середничного барюво Бома, навіть, відійшли до такої дотеперності, що складали вірші, які можна було читати еднаною — ама направи і зпрала милью. Того Нікманівський вже не вітв, бо його вірші стали тепер дуже ступоті.

Ось один віршок його творчости:

Господи, не валимай!
 Дай меніти ми мові вірши — не вірши; пошуку. Дай ще водити по євтрій літературній. Не що м гірше а від моті Куряту? (Пів чаш медової!) Те м пошуку і мові. Це бля відчати мовити. Випутот вірші пишуть від. Мови в мові сланив, Чи отуку!

КЛОПОТИ ГОСПОДИНА КЕРЕНСЬКОГО

Щачю млого Різдва радіотелетні Ню Йорку, Дієтріх Сетт та Пастушенка перепалили щирю українським радіо-передач Шова, чим у котруму-будь році.

— От, промляті халди, як розсміялися!..

Mr. Kerenyuk cares not for the Ukrainian Xmas radio broadcasts.

я, чи не чаше? Німа дашо переробити. Писати мові не буду а?.. Не оту! Суд Микхалда!

Вуду авч даші шертю а. і була-у мінити ще мові вірші, Пастушенка з чаш, ми в милью шидер, зроблю ширю. Бома, шпр!

З журналу „Калі“, з 3 старієши перенести в Іршеві Верес.

ЗМІНА АДРЕСИ

Українського Видавництва в Нью Йорку

Велді замовлення на книжки, кишенькові календарці, друку книжок та розракуни за 1950 рік від тепер просямо направляти на нову адресу Видавництва Л. Пастушенка в Нью Йорку. Давня адреса була: P. O. Box 394 Cooper Sta., New York 3, N. Y.

Нова адреса:
 Ukrainian Publishing Co.
 P. O. Box 233 Cooper Sta.,
 New York 3, N. Y.

кратичку машинку на смерть тебе на-
вучать.

А тут ще вояки на ліно, ніт ті поді
розгорілися перед вихідним днем —
значить не один день вихідний! А на
двері висить сиренка, жару як у люді
в топі третій день поспит! Сьогодні від неї
тільки про, що в кварталі годі відгара-
ти! Нік не її! Людомі обидливі і шпир
шляди нічого не поважає, мовно та в
члани!

А тут уже являє смолот вилка зробить
долов! Присядати митропер!

— А то, каже, що в нас по порядку?
Чому ви поспішили маршувати до них пір?
Почали ви йому роз'яснювати справу,
та він і говорить вам не діє.

— Ді каже вам не "Дале" і не на-
портивні стіл, робить що хочете, щоб тла-
ни споруду не було, а ні то опитрафую
нає на рублі сотні з дні за аттестатив-
ний стів вояками! Заграти, говорити,
прелуду!

Крутукує і пилює

Тіт мові з приналеж загрозливого за-
паху ми вилка стіві надір! Всею ніч не
спавши, а все думали куди теку подіти
Аж над рівном, як Митля почав хри-
пати, мовка рятую, остільки Відариє і себе
по лобі, та в калку Митля!

От ми вилкою ралом з тобою, часе
слово, такої дробачі не могли придума-
ти! Так, чи так дні сотні прайдяться ви-
валити колін дробачі мстале заграти те-
ку непомовку, а не динне пошмунку тіт
супи втискути голком інтегуралівани,
тов. Пейкітовому! У нього вояки блат
він не поладити митю!

Сказано — зроблено! Вранці ми діли
Вому історії сотні ів сто, покла, не
згодивали: а до двох годів теку при-
писали, доставля для неї конвою з "Ле-
вусу": та в воякорівки П з усіма прина-
лами вродного мистецтва і ніякого
нам бюрократизму ніякого володу! А
він, грондани, завжди на совітські по-
рядки маршует!
— Не гонітьте!

К. Октябрьов.

— У зв'язку з придбанням "сильної армії"
наша преса змислила залуку інтересу,
що їх влаштує шорочно Літа Українсь-
кого Молоді П. А з "Гомін України" на
— "Гомін України"

У ТЕАТРИ-СТУДІИ (з промудрою режисурою в „Гром Голосі“)

Ще студію Громама робочим брануть,
Під-ом, мілка, покламо! Це не тале?
Вичого, Юно! Не свої робочим.
Та й по-робочому відбратуть не-мале!
Брануть і — Іван діло. Не дивити!
Брануть не тале, тале брануть і свої!
Вони не дивити, що в робочий сале —
Примовляюче вого, хто славу залукує.

Ір. В.ор.

СПІРСТВУВАННЯ

У Валюгову кітлову журналі „Літ-
(ч. 18) появилася перше повідомлення
про я. перший український байбар XX
століття, прибувши до Тенесси — „ко-
лача нагати вояком“

Прому повідомити Шалюгову Валюгу
Читача що в сьогоднішню Тенесси в при-
родному театрі трактористом (за гуртом в
дирекції 250 дол. „байбар“) а що владі
мірку на волю по стеву з моїми друзи-
ми-шобачими щоб пострадати робити лі-
силь („Літ“) не трогало!

До речі з нагоди Німого Русу і
Українок Слат в одержав від свого ні-
лого боса подарок вишбавської мови,
самодом і сорочка куліни зарядників
мистець!

Год блані Америка!

Іван Митля.

2. 1 1951 Тенесса.

П. С. — Вели українськими часописам
дозволено не спростували передруку-
вати — І. М.

ІЗ ГІРНОРСЬКИХ СПІВОВОКІВ

Застрягнув сніг в Нію Перку.

Уччи не знають,

Що робити, таї гірники

Переді зимовою

— І мов узяку покласти

Високи рури, —

— Дурно! — Вому вччи казуть —

Та не в шварцери!

— О то в біт те — гірник каже —

Не бувають учери!

З чого в мов сніг іти,

Як шварці подери?!

О'Кам

Найкращий подарунок

— це подарувати монументального твору

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ
УКРАЇНОЗНАВСТВА

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА

шлях його видан

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА

Частина I — 1 200 ст. — в трьох томах —
15 зошитів за тильди до кінця 1950 року
ДМ 90.— \$ 27.—

Вичерпні інформації укажуть Вам

В-во «МОЛОДЕ ЖИТТЯ»

МОНСІЕН, Duchesne Street 611

ІЛЮСТРОВАНИЙ УНІВЕРСАЛЬНИЙ ЖУРНАЛ

„НОВІ ДНІ“

дає цимчасливо своїм читачам цікаві
оповідання, нариси, повісті, ви-
клавські статті на літературні, гро-
мадсько-політичні й наукові
теми, містить репродукції іл-
люстрацій українських мистців,
стало інформую про українське
літературно-мистецтво життя
на еміграції і в Україні, дає ре-
цензії на нові видання.

Вже вийшло 12 чисел
Мале це невелику кількість
перших чисел.
Передплата: на рік — \$3.00,
на шістьро — \$1.75
Замовляйте і гроші слаш:
"NOW I DN"
Box 452, Term, "A"
Toronto, Ont., Canada.

ПІДТРИМУЙТЕ

свій в Америці літературно-науковий ЖУРНАЛ „КНІВ“

і замовляйте негайно, викла-
чуку передплата хоч би на
чотирі числа, що вносить
днів доплати.

„КНІВ“ спростує всім україн-
ським і світовим літературом, всім
статті та рецензії на свої статті.
Замовляйте на адресу:

„K Y I W“

146 Brown Street
Philadelphia 23, Pa.

„THE FOX“

Ukrainian humorous journal, published semi-
monthly in the United States of America.
Published by "The Fox" Co.
Editor Edward Kozak

Address: "THE FOX",
P. O. Box 364, Cooper Sta.,
New York 3, N. Y.

Subscription rates in U.S.A. and Canada
1 yr. \$3.00, 6 months \$1.75, single issue 15c
Foreign subscription 1 yr. \$4.00

„ЛІС“

журнал гумору і сатири, виходить 1-го
і 15-го кожного місяця.

Видане В-во „Літ“

Редагує Едвард Козак

Передплата в США і в Канаді
Річно \$3.00, шорочно \$1.75, поодинокі
числа 15 ц. Загравання \$4.00 річно.

ЧЕСТЬ ЦІЛОРІЧНИМ ПЕРЕДПЛАТНИКАМ І ПОШАНА ПІВРІЧНИМ!

